

BEN AARONOVITCH

HISTORIKY
Z
ROZMARU

Sbírka povídek
ze světa Řek Londýna

Ben Aaronovitch
Historky z Rozmaru
Sbírka povídek ze světa Řek Londýna

Z anglického originálu Tales from the Folly:
A Rivers of London Short Story Collection,
vydaného agenturou JABberwocky ve spolupráci se ZENO Agency LTD
v Londýně roku 2020, přeložil Milan Žáček.

Ilustrace na obálce Kateřina Bažantová.

Grafická úprava obálky Martin Radimecký.

Sazba Petr Teichman.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Jazyková redakce Hana Gelnarová.

Korektury Eva Brucknerová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2022 vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4843. publikaci, 149. svazek edice FANTASTIKA.

První vydání.

Vytiskla tiskárna Protisk.

ISBN 978-80-257-3740-8

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na
www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Charlaine Harrisová o *Řekách Londýna*

Jelikož dychtivě vyhlížím každou další knížku Bena Aaronovitche, byla jsem radostí bez sebe, když jsem dostala nabídku napsat úvodní slovo k této sbírce jeho povídek.

Benův Peter Grant je jedním z nejsympatičtějších a nejzajímavějších hrdinů městské fantasy. Peter se narodil jako outsider, takže ho nevykolejí ani to, že se stává ještě větším outsiderem kvůli svým objeveným magickým schopnostem. Vykonává práci, pro niž se narodil, po boku s legendárním Nightingalem coby svým mentorem.

My můžeme jen stát a se zatajeným dechem přihlížet, jak se Peter vypořádává s bizarními situacemi, podivnými lidmi a bytostmi, které lidmi nikdy nebyly.

Poněvadž jsme se stali součástí Peterova života a dobrodružství, s těmi nejpodmanivějšími postavami se setkáváme hned, když se s nimi setká on.

Pokud je mi známo, s nápadem na napsání některých povídek ze světa Řek Londýna za Benem přišli lidé z knihkupectví Waterstones, takže právě jim musíme poděkovat za to, že Bena Aaronovitche ponoukli k napsání větší části této sbírky. Smekám klobouk před všemi, kdo ho přesvědčili, aby nám vedle velkých dobrodružství dopřál i ta malá.

Vím, že si tyto příběhy užijete stejně, jako jsem si je užila já.

– Charlaine Harrisová

Úvod k úvodům

Vítejte u dlouho očekávané sbírky povídek ze světa Řek Londýna. Úvody, podobně jako většina lidí, skoro nikdy nečtu, takže se tuto pasáž pokusím pojmout co možná nejstručněji, nejlídněji a nejužitečněji.

V tomto svazku najdete všechny povídky ze světa Řek Londýna, které jsem doposud napsal. Většina z nich se už objevila ve speciálních limitovaných vázaných vydáních pro knihkupecký řetězec Waterstones a australský a novozélandský trh.

Sérii *Řeky Londýna* jsem začal psát v roce 2008 v zoufalé snaze odvrátit bankrot. Ve skutečnosti mám pouze jedno nadání a tím je psaní, ale moje scenáristická kariéra došla bídného konce a za to, co si vyděláte jako knihkupec, v Londýně bez výpomoci nevyžijete. Když mi v hlavě vykryštovala představa Petera Granta, policisty, čarodějnického učně, který spojuje všechny příběhy, věděl jsem, že mám nápad, který to může někam dotáhnout – tohle mě už naučila zkušenost –, ale nevěděl jsem, že to dotáhne až tak daleko. Po několika podepsaných knižních smlouvách už nemusím za účelem přežití přesouvat potištený papír – ačkoliv zjišťuji, že jiným lidem stále bezděčně přerovnávám police.

Povídky se začaly rodit kvůli olympijským hrám v roce 2012, z důvodů, které vylíčím níže.

Ke každému příběhu přidávám samostatný krátký úvod a také poznámku, kam zapadá v chronologii série. A abych

odpověděl na vaši další otázku – jaké je správné chronologické pořadí jednotlivých knih? –, zde tento soupis uvádím...

Action at a Distance (grafický román č. 7)

Řeky Londýna (v USA kupodivu přejmenované na *Midnight Riot – Půlnoční výtržnosti*)

Měsíc nad Soho

Šepot podzemí

Prokleté domovy

Čarojízda (grafický román č. 1)

Záludné léto

Co dělala Abigail v létě (novela)

Noční kouzelnice (grafický román č. 2)

Black Mould (grafický román č. 3)

Nejodlehlejší stanice (novela)

Strom viselců

Detective Stories (grafický román č. 4)

Cry Fox (grafický román č. 5)

Water Weed (grafický román č. 6)

Zvony Londýna

Stín nad Trevírem (novela)

The Fey and the Furious (grafický román č. 8)

Falešná hodnota

Část první

Historiky Petera Granta

‘Výhoda domácího prostředí

(*Hypoteticky se odehrává
mezi Řekami Londýna a Měsícem nad Soho*)

Úvod

Prý napiš něco o olympiádě.

Musím? zeptal jsem se.

Ano, slyšel jsem, na rok 2012 chystáme speciální vydání a chceme těžit z toho, že Londýn bude pořádat olympiádu.

Takhle mi to tedy řekli.

Do té doby jsem se vyhýbal zasazování knih do konkrétního roku kvůli olympiádě. Knihy se píšou léta předtím, než nakonec vyjdou, takže bych buď musel tipovat pravděpodobné výsledky jednotlivých soutěží, nebo napsat příběh, v němž bych na ně po skončení her odkazoval a riskoval, že co se dělo v době, kdy se kniha konečně dostala do regálů, bude každému jedno. Olympiáda 2012 – to je takový retro, dědečku!

Takže když jsem dostal za úkol napsat povídku, která bude specificky olympijská, vyřešil jsem to tak, že jsem ji vystavěl kolem událostí londýnských olympijských her z roku 1948, které už bezpečně skončily. Udělal jsem si tedy nějaké rešerše a narazil na finále mezi basketbalovými týmy Francie a Spojených států, a drobný nápad se rozšvitořil jako ptáček.

Původně jsem měl představu, že jak *Řeky*, tak *Měsíc a Šepot podzemí* se odehrávají v roce 2011, jenže to znamenalo, že

Prokleté domovy budou zasazeny do roku 2012 – do olympijského roku. Čemuž jsem se chtěl vyhnout. Řešením z mé strany bylo prohlásit, že první tři knihy se odjakživa odehrávaly během roku 2012, a doufat, že si toho nikdo nevšimne.

Takže přísně vzato, „Výhoda domácího prostředí“ není kanonický text – ale přesto si myslím, že je zábavný.

Díky londýnské rozmanitosti budou na místě fandit zástupci každého olympijského národa. Každý sportovec bude mít domácí prostředí.

– zlatá medailistka Denise Lewisová
v proslovu na podporu Londýna
coby uchazeče o pořádání olympijských her
v roce 2012

V létě roku 2012 jsme byli pěkně nabručená parta. Policejní sbor sice nemá nic radši než si pořádně postěžovat, ale v předvečer olympijských her metropolitní policie svým reptáním dosahovala světové úrovně. Když si vezmete všechny ty záležitosti s důchody, tělesnou zdatností a snižováním počtu zaměstnanců, měli jsme pocit, že s námi vedení pěkně zametá. A k tomu všemu jsme se museli postarat o zabezpečení olympiády.

Říkám sice „my“, ale mojí rolí, neoficiálně stanovenou výnosem šéfa metropolitní policie, bylo držet se co nejdál od všech olympijských sportovišť, přesně v souladu s mými pracovními povinnostmi. Předpokládám, že vedení se obávalo dalších škod na majetku při vzpomínce na vyplavení Covent Garden, únos sanitky, aféru na Oxford Circus a to, co se stalo v Kew a co nebyla moje chyba ani náhodou.

Když byl Nightingale odvelen na sever od hranic, aby se vypořádal s jakousi blíže nespecifikovanou „záležitostí“ v Aberdeenu, najednou jsem zjistil, že bloudím sám v Rozmaru, či přesněji pouze s Molly – což je, to mi věřte, mnohem strašidelnější než být pouze ve své vlastní společnosti. Takže když se rozezvnil telefon, zareagoval jsem prakticky okamžitě.

„Rozmar,“ ohlásil jsem se a na druhém konci bylo chvíli ticho.

„Tady ÚKV, sháním ECB9,“ oznámil ženský hlas.

„Tenhle volací znak jsme mívali,“ odpověděl jsem. „Ale teď jsme SVÚ neboli SCD14.“

Operátorka si povzdechla – metropolitní policie se reorganizuje každé tři roky – s tímhle nikdo krok neudrží. Dokonce ani lidé, co vytvářejí organizační vývojové diagramy.

„Tak ať jste teď cokoliv,“ řekla, „mám pro vás práci.“

To bylo překvapení. Rozmar vždycky fungoval na základě neformální šeptandy. Obvykle je to tak, že když nějaký výše postavený policista na místě činu usoudí, že nejspíš čelí „situaci“, která by mohla profitovat ze „specializované“ výpomoci, ví, že má rovnou zavolat nám. V rámci programu olympijské připravenosti jsem odpověděl na žádost definovat operační parametry Rozmaru, což mělo usnadnit koordinovanou a včasnou reakci. Rozhodně jsem však neočekával, že prosákne až na Ústřední komunikační velení.

„Jste si jistá?“ zeptal jsem se.

„Vy jste ti chlapi, co jedou v magii, že?“ zeptala se se operátorka. Zněla nedůtklivě.

„Svým způsobem,“ řekl jsem.

„Tak tohle je vaše polívčička. Nákupní centrum Green Lanes.“

Operátorka mi neprozradila skoro nic dalšího kromě toho, že je nutná „specializovaná“ výpomoc a že je to úroveň *sierra*, tedy naléhavé. Na střechu auta jsem tudíž připlácl Kojakův maják a začal „postupovat“ po Essex Road ve snaze dospět do cíle ve stejné geologické epoše, v níž jsem vyrazil. O půl hodiny později jsem odbočil na příjezdovou cestu k nákupnímu centru, kde mě čekala modrá páska, blyškající majáky a hloučky postávajících uniformovaných policistů, kteří se snažili vykoumat, jak jim tohle všechno vylepší odměny za přesčasy.

Zaparkoval jsem vedle sanity, která tam stála se zapnutým motorem a otevřenými zadními dveřmi. Uvnitř si nějaký muž s ochrannou přilbou a v reflexní bundě nechával od záchraňáře obvázat ruce. Představila se mi seržantka Warwicková, vysoká, hubená, vysportovaná běloška s orlím nosem a důstojnickými výložkami. Nepřipadalo mi, že mě vidí nějak zvlášť ráda.

„To jste vy?“ zeptala se, když si mě změřila od hlavy k patě.

„Ano, seržantko. Koho jste očekávala?“

„Mám-li být upřímná, tak někoho trochu méně drzého.“

* * *

Nákupní centrum Green Lanes bývalo místem, kde stávala proslulá Haringey Arena, do níž se, za časů dávno minulých, dalo přijít na všechno od ledního hokeje po Moskevský státní cirkus. V roce 1949 tady zpíval Paul Robeson a Billy Graham tu spustil svou první britskou křížovou výpravu. Při tak bohaté historii se nedalo udělat nic jiného než budovu zbourat a nahradit ji obchodním domem, navrženým školou retailové architektury, která má všechno na háku. Výsledkem bylo dvoupatrové skladiště s plochou střechou, koncipované pro maximální využití podlahové plochy a nic jiného. V nárožní jednotce se nacházela kavárna Costa Coffee, vmáčknutá mezi prodejny Fitness First a Dreams: předního britského specialistu na postelevé.

V přibližně čtvrt na tři tohoto konkrétního dne do kavárny vkročil dobře oblečený běloch na prahu sedmdesátky, možná starší, přistoupil k pultu a začal na zaměstnance řvát jazykem, který považovali s velkou pravděpodobností za francouzštinu. Zaměstnanci dostali jasné instrukce, jak se v tako-